

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Jany Kubenové, v právní věci žalobce **X.Q.V.**, nar. ...., st. příslušnost ....., zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem Advokátní kanceláře, v.o.s. Hladík a Tauber, se sídlem Příkop 6, 60 00 Brno, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie Brno, Přijímací středisko cizinců Zastávka**, se sídlem Zastávka u Brna, Havířská 514, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 13.9.2010, č. j. CPBR-10992/ČJ-2010-064034-ZZC,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Přijímací středisko cizinců Zastávka, č.j. CPBR-10992/ČJ-2010-064034-ZZC ze dne 13.9.2010 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení 8.640,-Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta Advokátní kanceláře Hladík a Tauber, v.o.s., Příkop 6, 602 00 Brno, do 30-ti dnů od právní moci rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13.9.2010, č. j. CPBR-10992/ČJ-2010-064034-ZZC, žalovaná jako správní orgán věcně příslušný podle ust. § 164 odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění změn a doplnění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodla podle § 124a ve spojení s § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění z území ČR. Zjistila dne

10.9.2010, kdy se cizinec dostavil do přijímacího střediska cizinců a opětovně učinil prohlášení o úmyslu požádat o udělení mezinárodní ochrany a prokázal se cestovním dokladem Vietnamské socialistické republiky č. .... platným dne 1.12.2011, že je veden v evidenci nežádoucích osob. Dne 5.1.2006 mu bylo Policií ČR, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava, Oddělením cizinecké policie Frýdek-Místek pod č.j. SCPP-25/OV-III-2006 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území ČR, které nabylo právní moci dne 11.1.2006, proti němuž podal odvolání, které bylo dne 25.3.2007 Ředitelstvím služby cizinecké policie Praha jako opožděné zamítnuto. Proti zamítavému rozhodnutí podal cizinec žalobu, která byla dne 5.3.2010 rozsudkem Městského soudu v Praze pravomocně dne 26.3.2010 zamítnuta. Na základě uvedeného byl cizinec zařazen do evidence nežádoucích osob do 9.3.2015. Dále policie zjistila, že byl odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 dne 10.8.2010 vydaným pod sp. zn. 6 T 116/2010 k trestu vyhoštění na dobu dvou let a byla mu stanovena lhůta k vycestování z ČR do 11.9.2010. Již v minulosti žádal o udělení mezinárodní ochrany dne 5.1.2006, kdy mu azyl udělen nebyl a jeho žaloba byla dne 6.12.2006 pravomocně zamítnuta a následné kasační řízení pravomocně skončeno dne 16.10.2007. Z tohoto jednání správní orgán vyvodil nebezpečí, že bude cizinec ztěžovat či mařit výkon pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění po ukončení řízení o mezinárodní ochraně, případně opakovat protiprávní jednání. Opakovaným projevem úmyslu požádat v ČR o udělení o mezinárodní ochrany dne 10.9.2010 navíc v době, kdy mu byla uložena povinnost vycestovat do 11.9.2010 z území ČR je snaha vyhnout se vycestování z území ČR.

Žalobce v žalobě namítal, že z odůvodnění rozhodnutí a obsahu správního spisu je zřejmé, že ke dni vydání rozhodnutí nebylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, že dne 5.1.2006 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci dne 11.1.2006, jímž byla stanovena doba dva roky, po kterou nelze umožnit vstup na území ČR. Podané odvolání jako opožděné bylo zamítnuto, proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání byla podána správní žaloba, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5.3.2010, č.j. SCPP-727/C-227-2007 zamítnuta a tento rozsudek nabyl právní moci dne 26.3.2010. Podle zákona o pobytu cizinců se nežádoucí osobou rozumí cizinec, kterému nelze umožnit vstup na území ČR a tím se stává na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud mělo dojít k zákonnému zařazení do evidence nežádoucích osob, muselo se tak stát ke dni nabytí právní moci rozhodnutím o správním vyhoštění tj. 11.1.2006. Z rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5.1.2006 je zřejmé, že žalobce byl zařazen dne 18.1.2006 do evidence nežádoucích osob. Není zřejmé, z jakého důvodu byl postupně žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob do dne 9.3.2015. Ze shora uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí o vyhoštění nemělo v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí žádné právní účinky, neboť doba, po kterou nebylo možné umožnit žalobci vstup na území ČR byla stanovena na dva roky, začala plynout po právní moci rozhodnutí tj. 11.1.2006 a uplynula dne 10.1.2008, proto není možné na základě tohoto rozhodnutí realizovat vyhoštění žalobce a jeho zajištění pro uskutečnění vyhoštění je nadbytečné, resp. nezákonné. Zákon totiž nepřipouští možnost jakéhokoliv stavění či přerušení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, pokud je vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Tak to judikoval Nejvyšší správní soud i Městský soud v Praze ve svých rozhodnutích. Je tudíž rozhodnutí o zajištění nezákonné, neboť v době zajištění neexistuje žádné rozhodnutí, na základě kterého by bylo možné žalobce z území ČR vyhostit. Žalobce navrhuje proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaná se ve vyjádření s námitkou, že rozhodnutí o správním vyhoštění nemělo v době rozhodování o zajištění žádné právní účinky neztotožňuje a odkazuje na ust. 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platného ke dni vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Z rozhodnutí o správním vyhoštění je zřejmé, že příslušný správní orgán spojil tuto dobu s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, když v odůvodnění uvedl, že doba po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR neběží je-li rozhodnutí nevykonatelné z důvodu uvedených v ust. § 119 odst. 4,5 a § 179 zákona o pobytu cizinců a § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb. Vzhledem k tomu, že proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5.1.2006, které nabylo právní moci dnem doručení 11.1.2006, proti rozhodnutí bylo podáno odvolání, které bylo dne 25.3.2007 zamítnuto, je pro počátek běhu doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území ČR datum 26.3.2010, kdy rozsudek ze dne 5.3.2010 nabyl právní moci. Z uvedeného žalovaná dovozuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění je v účinnosti od 26.3.2010, kdy odpadl poslední důvod mající odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí a jeho splatnost končí dnem 26.3.2012, kdy uplyne doba dvou let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území ČR. Žalovaný správní orgán tudíž nepochybil, když rozhodl o zajištění za účelem správního vyhoštění, neboť platnost rozhodnutí o správním vyhoštění skončí 26.3.2012 uplynutím doby dvou let. V případě žalobce došlo v evidenci nežádoucích osob k chybnému vyznačení konce lhůty dne 9.3.2015, namísto správného data 26.3.2012 a uvedený nedostatek byl 16.11.2010 odstraněn. Nesouhlasí však s názorem, že by tento nedostatek měl za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a tudíž nezákonnost zajištění. Důvodem zajištění nebyl záznam v evidenci nežádoucích osob, ale důvodná obava žalovaného správního orgánu, že se žalobce platnému a účinnému rozhodnutí o správním vyhoštění nepodvolí a bude je mařit a ztěžovat. Ponechání žalobce na svobodě by vedlo k jeho další snaze vyhnout se pravomocnému rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plné šíři zamítl.

Z obsahu žaloby vyvstává stěžejní žalobní bod a to, zda v době rozhodnutí o zajištění podle § 124a byly splněny zákonné podmínky tam uvedené, tj., zda existovalo pravomocné vykonatelné rozhodnutí, na základě něhož by mohlo dojít k vyhoštění žalobce.

Při jednání u soudu zástupce žalobce uvedl, že vzhledem k rozdílné rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu v otázce platnosti vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, která je podchycena v judikatuře, rozhodl rozšířený senát usnesením č.j. 1 As 106/2010-83, z něhož lze na věc aplikovat právní větu označenou II.

Podle usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 106/2010-83 bodu II. rozhodnutí, nevyužil-li správní orgán své pravomoci stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území a v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil pouze celkovou dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, aniž by jakkoliv vymezil její počátek, počítá se tato doba ode dne právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle právní úpravy účinné od 24.11.2005 do 31.12.2011 v takovém případě neměla na počítání doby vyhoštění žádný vliv ani skutečnost, že došlo, ať již z jakéhokoli důvodu, k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

Ze správního spisu z rozhodnutí ze dne 5.1.2006 Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava, Oddělení cizinecké policie Frýdek-Místek, č.j. SCPP-25/OV-III-2006, z jeho výroku vyplývá, že byla stanovena doba vyhoštění na dva roky, stanovená doba k vycestování do 30-ti dnů od okamžiku, kdy cizinec pozbude

postavení žadatele o udělení azylu, ale chybí stanovení počátku doby, po kterou nelze umožnit vstup na území. Je tudíž zřejmé, že v rozhodnutí o správním vyhoštění nešlo ke stanovení počátku, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území ČR, tato doba se tudíž počítá ode dne právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, tj. 11.1.2006, dva roky, po něž nelze umožnit vstup na území ČR uplynuly dne 10.1.2008 a v době, kdy rozhodovala žalovaná o zajištění žalobce neexistoval právní důvod pro vyhoštění, neboť rozhodnutí o vyhoštění nemělo již právní účinky. Nedošlo tudíž k naplnění podmínek ust. § 124a zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je nezákonné a soud ho proto ve smyslu sut. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušuje a věc vrací žalované k dalšímu řízení.

Úspěšný žalobce má ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení, když na nákladech řízení zástupce žalobce účtoval za 3 úkony právní služby, 3x náhradu hotových výdajů s tím, že je plátcem DPH. Na náhradě nákladů řízení zástupci žalobce náleží za 3 úkony právní služby, tj. první porada s klientem, včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b), písemné podání podle § 11 odst. 1 písm. d) a účast u jednání podle § 11 odst. 1 písm. e) vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění, (advokátní tarif) 6.300,- Kč, neboť 1 úkon právní služby činí podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb., 2.100,-Kč, ke každému úkonu právní služby náleží náhrada hotových výdajů, která činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za 1 úkon právní služby 300,-Kč, celkem tj. 900,-Kč. Celkovou částku 7.200,-Kč soud navýšil o 20 %, protože je zástupce plátcem DPH, tj. o 1.440,-Kč. Náklady řízení žalobce ve výši 8.640,-Kč je žalovaná povinna zaplatit do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. srpna 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu